

Ἡ Ἀνιφέ καί ἡ παρέα της

μένα μέ παρδαλά κουρέλια. Οἱ φουστίτσες τους, ἀταίριαστες μέ τά μπλουζάκια, ἄφηναν νά φαίνονται ἀπό κάτω δύο κοκκαλιάρικα ποδαράκια. Κι ἕνα ἀγοράκι δίπλα τους μικρότερο, στά ἴδια χάλια. Θέ-
μα οἰκτρό.

– Πῶς σέ λένε; ρώτησε τό μεγαλύτερο.

– Ἀνιφέ.

– Κι ἐσένα;

– Ἀρζού, εἶπε τό μικρότερο κορίτσι. Κι αὐτόν Καμπέρ.

Ὅσο κι ἄν ἦταν προκατειλημμένη ἐναντίον τῶν ζητιάνων, δέν ἴσχυρε ν' ἀντισταθεῖ, στά παρακλητικά παιδικά βλέμματα.

– Τί θέλετε ἀπό μένα; Ρώτησε. Μαμά δέν ἔχετε;

– Ἐμεῖς φτωχά, πολύ φτωχά, καλέ κυρία. Μαμά ἔφυγε νύχτα καί χάθηκε. Ντέν ξέρουμε ποῦ εἶναι. Μπαμπά ντέν ἔχουμε, εἶπε ἡ Ἀνιφέ.

– Μέ ποιόν μένετε; Ξαναρώτησε μέ συμπάθεια τώρα ἡ Μαρία.

– Μένουμε μέ γκιαγκιά, γκριά πολύ.

– Ἀνιφέ, ξέρεις νά διαβάξεις; Σοῦ ἀρέσει τό σχολεῖο;

– Γκριάμματα ντέν ξέρουμε. Σχολεῖο ντέν πᾶμε. Ντέν μᾶς στέλνει ἡ γκιαγκιά, γιά νά τή βοηθάμε, λέει ἡ Ἀνιφέ σοβαρά καί φαίνεται νά ἔχει ἀποδεχθεῖ τή «μοῖρα» της...

– Ἐγκώ πῆγκα ἕνα χρόνο ἀλλά ὄχι ὀλόκληρο, γιὰ τί πῆγκαινα μέ τό θεῖο γιά πατάτες! συμπληρώνει γεμάτος καμάρι ὁ Καμπέρ.

Ἀπό ἔκπληξη σέ ἔκπληξη πέφτει ἡ Μαρία. Αὐτά τά παιδιὰ φαίνονταν νά λένε τήν ἀλήθεια. Οἱ ἀπαντήσεις τους σταράτες, ἔκρυβαν τόν πόνο τους. Ἀλλά, ἄς τούς κάνει ἀκόμη ἕνα «τέστ».

– Χρήματα δέν μπορῶ νά σᾶς δώσω, τούς λέει δοκιμάζοντας. Ἔχω ὅμως, γλυκό. Θέλετε; Καί τούς προτείνει τά δύο βαζάκια πού ἀγόρασε. Διαλέξτε.

– Ἐγκώ θέλω τό σταφύλι! προλαβαίνει ἡ Ἀνιφέ.

– Κι ἐγκώ τό πορτοκάλι! λέει ἡ Ἀρζού. Ὁ Καμπέρ κι ἐγκώ μαζί.

– Φχαριστοῦμε, καλή κυρία! Φχαριστοῦμε! φώναξαν

Κατέβαινε προβληματισμένη τά σκαλοπάτια τῆς ἐκκλησίας ἡ δεκαοχτάχρονη Μαρία. Μόλις εἶχε δώσει δέκα εὐρώ καί ἀγόρασε δύο βάζα γλυκό τοῦ κουταλιοῦ γιά ἐνίσχυση τῆς «τράπεζας τῆς ἀγάπης». Τό ἔκανε κάθε χρόνο μέ τή μητέρα της. Φέτος ὅμως, τά δέκα εὐρώ ἦταν δικά της, ἀπ' τίς οικονομίες της. Κι ὄχι πῶς τά ἔκλαψε. Ἀλλά νά, μήπως φτωχὸ δέν ἦταν κι αὐτοί; Σκεπτόταν.

Δέν εἶχε προλάβει καλά καλά νά πατήσῃ τό πόδι της στό προαύλιο τῆς ἐκκλησίας καί βρέθηκε κυκλωμένη ἀπό τρία ζητιανάκια.

– Πάνω στήν ὥρα! σκέφτηκε.

Ἄσυναίσθητα ἔκανε νά κρατήσῃ τήν τσάντα της μέ τά δύο της χέρια. Εἶχε κακή πείρα ἀπό τέτοια... Ἀλλά τό ἕνα εἶχε πέσει κι ὀλας πάνω της.

– Ντῶσε, καλέ κυρία, ντῶσε καί μένα!

Ἦταν δύο μελαχροινά κοριτσάκια, δέκα ἔνδεκα χρονῶ, ντυ-

καί τά τρία, πήραν τά γλυκά και έφυγαν πετώντας απ' τή χαρά τους...

Έφτασε στό σπίτι της ή Μαρία. Άλλά τό μυαλό της είχε κολλήσει στήν Άνιφέ. Και όπως πάντα, ήθελε νά πάρει και τή γνώμη τής μητέρας της γι' αυτό πού έκανε. Η συνετή μητέρα της, άφοϋ τά άκουσε όλα, είπε:

–Εΐναι αλήθεια πώς όλοι όσοι ζητοϋν χρήματα δέν έχουν πάντοτε ανάγκη. Και δέν ξερει κανείς και άν τά θέλουν για καλό σκοπό. Άσε πού τά παιδιά πολλές φορές τά έμεταλλεύονται οι μεγάλοι. Όμως, δέν μπορεί γι' αυτούς τούς λόγους μόνο νά κλείνει κανείς τά μάτια μπρός στην ανθρώπινη δυστυχία.

–Δηλαδή, μητέρα, έκανα καλά;

–Εσύ έδωσες φαγητό κι όχι χρήματα. Έκανες, νομίζω, τό καλύτερο. Βέβαια, κι έμας δέ μās περισσεϋουν. Άλλά, Μαρία, έγω ένα πράγμα έχω καταλάβει: Πώς ό,τι δίνεις στό φτωχό, ό Θεός σου τό δίνει πίσω και μέ τό παραπάνω!

Έτσι, ή Μαρία έμεινε ήσυχη. Και θυμόταν αρκετές φορές στην προσευχή της τά μαυρούλικά παιδάκια μέ τά έξυπνα ματάκια.

Δέν πέρασε ένας μήνας και νά τες πάλι ή Άνιφέ και ή Άρζού.

–Ω, κυρία, καλή κυρία! φώναζαν και χοροπηδοϋσαν γύρω απ' τή Μαρία. Πεινάμε! Ντώσε κάτι!

Η Μαρία είχε εκείνη τή στιγμή λίγα χρήματα πάνω της. Δίπλα ήταν τό super market.

–Νά αγοράσουμε κάτι νά φάτε, είπε άμέσως.

Πήρε ένα καλάθι και τούς πρότεινε νά διαλέξουν.

Ένα πακέτο μακαρόνια, ένα μπουκάλι λάδι, μιά σάλτσα ντομάτα έβαλαν μέσα τά παιδιά.

–Φτάνουν αυτά;

–Οϋου! Μαγκειρέφει ή γκιαγκιά πολύ φαΐ! είπαν και τά δυό.

–Κατάλαβε ή Μαρία. Πεινοϋσαν, σ' αλήθεια... Άρπαξε τρεις σοκολάτες και τίς έριξε βιαστικά στό καλάθι.

Τά παιδιά ήταν εϋτυχημένα.

–Κυρία, είσαι όμορφο! φώναξε ή Άρζού και τής χάιδεψε τό παλτό.

Και ή Άνιφέ τής πρότεινε:

–Νά σου πω ένα τραγουόντι;

Η Μαρία διασκέδαζε.

–Ξέρεις τραγουόδια, Άνιφέ;

Τότε ή Άνιφέ πήρε πόζα κι άρχισε:

–«Βάλε στά μαλλιά λουλούνια,

γκιά νά πεις γλυκά τραγουόνια.

Η ζωή είναι ωραία,

όταν έχεις και καλή παρέα.

Όξω φτώχεια και πόνος

και ποτέ ντέ θά 'σαι μόνος!».

–Μπράβο Άνιφέ! Τραγουόδας θαυμάσια! φώναξε ένθουσιασμένη ή Μαρία. Ποιος σου τό έμαθε;

–Μόνη μου τό έβγαλα.

Τά 'χασε ή Μαρία. Μά αυτό ήταν πολύ όμορφο! Τί ταλέντα δίνει ό Θεός...

–Άνιφέ, άγαπάς τό Θεό; Ρώτησε.

–Θεό, ναι, άγκαπάω πολύ! Άλλά ντέν ξέρω πολλά για Θεό.

–Θά σου πω έγω πού νά πās νά μάθεις.

Κανόνισαν τήν έπόμενη συνάντηση και χώρισαν.

Η Μαρία ήταν φανερά συγκινημένη.

–Όμορφες φυχές! Εϋχαριστημένες μέ τό τίποτα και εϋγνώμονες μέσα στην άνεχειά τους! Παιδιά ενός Θεοϋ Πατέρα! συλλογίστηκε.

Και κοίταζε τήν Άνιφέ και τήν Άρζού, πού άπομακρόνονταν τραγουόδώντας: «Η ζωή είναι ωραία...».

Νεφέλη

